

Sygn. akt II KK 197/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

Protokolant Katarzyna Wępa

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego,
w sprawie **D.B.**

w przedmiocie wyroku łącznego

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 października 2019 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 28 sierpnia 2018 r., sygn. akt X Ka (...)

zmieniającego wyrok łączny Sądu Rejonowego w W. z dnia 20 grudnia 2017 r.,

sygn. akt VIII K (...),

- 1. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego adw. P.K. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 1180,80 (tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) zł, w tym 23% podatku VAT, za**

sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., po rozpoznaniu sprawy D.B., „któremu pozostały do wykonania kary orzeczone:

1. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w G. wydanym w dniu 24 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt XII K (...), mocą którego połączono kary wymierzone:
 - a) wyrokiem II K (...), III K (...) i II K (...) i orzeczono karę łączną grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych,
 - b) wyrokiem VI K (...), VI K (...), II K (...), VI K (...), II K (...), II K (...), VI K (...), II K (...), II K (...), VI K (...) i XII K (...) i orzeczono karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności,
 - c) wyrokiem II K (...) i II K (...) i orzeczono karę łączną grzywny w wymiarze 110 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 26.12.2013 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 3.12.2013 r. do 27.03.2013 r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 15 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. popełniony w dniach od 29.10.2013 r. do 16.11.2013 r. na karę roku pozbawienia wolności;
5. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 21 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 18.11.2013 r. do 21.12.2013 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 12 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VI K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. popełniony w

dniach od 20.07.2014 r. do 28.07.2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

7. wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt VII K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. popełniony w dniach od 4.07.2014 r. do 8.07.2014 r. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
8. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 23 lutego 2016 r. w sprawie o sygn. akt VIII K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 19.07.2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
9. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 8 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniach od 29.10.2013 r. do 30.10.2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
10. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 31 marca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniu 19.05.2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
11. wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 18.11.2013 r. do 22.10.2013 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
12. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K (...) za czyny:
 - z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 18.06.2014 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniu 18.06.2014 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,
 przy czym wymierzono karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;
13. wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 9 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 23.07.2014 r. do 25.07.2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności;
14. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 9 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K (...) za czyn z art. 291 § 1 k.k. popełniony w dniu 19.03.2014 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

15. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt XIV K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 10.11.2013 r. do 15.11.2013 r. oraz od 3.03.2014 r. do 5.03.2014 r. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
16. wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 18.08.2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
17. wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. popełniony w dniu 13.02.2014 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
18. wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniach od 21.11.2013 r. do 29.11.2013 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych;
19. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 12 stycznia 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K (...) za czyny:
 - z art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. popełniony w dniach od 3.03.2014 r. do 11.03.2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności,
 - z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. popełniony w dniach od 6.03.2014 r. do 11.06.2014 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności,
 przy czym wymierzono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;
20. wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 21 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt VIII K (...) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełniony w dniach od 4.06.2014 r. do 12.06.2014 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności”,
 wyrokiem łącznym z dnia 20 grudnia 2017 r., sygn. akt VIII K (...):
 - I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) połączył kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu D.B. orzeczone wyrokami opisanymi w pkt. od 1 do 20 części wstępnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1, 2 i 4 k.k. w zw. z art. 569 § 1 k.p.k. w zw. z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 20 marca 2015 r.) połączył kary grzywny wymierzone D.B. wyrokami opisanymi w punktach 1 oraz 18 i wymierzył mu łączną karę grzywny w wymiarze 190 (stu dziewięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych;

III. wskazał, że na podstawie art. 576 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu nie ulegają wykonaniu w zakresie objętym wyrokiem łącznym;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił skazanego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł skazany, który zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu „rażącą niewspółmierność (surowość) kary, a także błędne ustalenie stanu faktycznego co do prognozy kryminologicznej”. Skazany wniósł o zmianę orzeczenia, domagając się wymierzenia kary pozbawienia wolności na zasadzie pełnej absorpcji, tj. kary 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem z dnia 28 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie sygn. akt X Ka (...):

I. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. po pkt. 20 komparycji dodał pkt 21 o brzmieniu „wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2017 r. o sygn. XIV K (...), za czyny z art. 286 par. 1 k.k., 91 par. 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności”;
2. w pkt. I sentencji wyroku zapis „od 1 do 20” zastąpił zapisem „od 1 do 21”;
3. karę łączną pozbawienia wolności podwyższył do 11 (jedenastu) lat;

II. w pozostałym zakresie wyrok utrzymał w mocy;

III. adw. K.S. przyznał wynagrodzenie za II instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych plus VAT;

IV. zwolnił skazanego od kosztów sądowych za II instancję w całości, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku kasację wywiódł obrońca skazanego, który zaskarżył orzeczenie w części »co do pkt I-II sentencji wyroku, zmieniającej wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że po pkt 20 komparycji dodającej pkt 21 o brzmieniu

„wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2017 r., o sygn. XIV K (...), za czyny z art. 286 par. 1 kk, 91 par. 1 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności”, w pkt I sentencji wyroku zapis „od 1 do 20” zastępującej zapisem „od 1 do 21” oraz karę łączną pozbawienia wolności podwyższającej do 11 (jedenastu) lat oraz w pkt II utrzymującej w mocy wyrok Sądu I instancji w pozostałym zakresie» zarzucając mu:

„1. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k., poprzez naruszenie zakazu *reformationis in peius* oraz wadliwe przyjęcie przez Sąd II instancji, że możliwym było orzeczenie kary surowszej od wymierzonej przez Sąd I instancji w wyroku łącznym, w sytuacji w której:

- wniesiono środek odwoławczy (apelację) jedynie na korzyść Skazanego, przeświadczonego, że swoim działaniem nie może pogorszyć swojej sytuacji karno-procesowej;
- wydanie orzeczenia Sądu II instancji bezpodstawnie przekraczało granicę zaskarżenia apelacji;
- skazany nie powinien ponosić konsekwencji ewentualnego błędu Sądu I instancji, dostrzeżonego przez Sąd II instancji;
- nie została zrealizowana żadna z innych przesłanek dopuszczających wydanie orzeczenia na niekorzyść skazanego;
- niezasadnym jest przyjęcie, że niedziałanie na niekorzyść Skazanego, ogranicza się do niestosowania surowszego przelicznika zasady *asperacji* ciężącej do skrócenia kar o połowę ,

a przez to będącym orzeczeniem rażąco niesprawiedliwym;

2.naruszenie zasady *ne bis in idem*, poprzez zmianę wyroku Sądu I instancji i dwukrotne zamieszczenie w jego komparycji i sentencji tego samego orzeczenia, połączenie kar pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej obejmującej dwukrotnie skazanie wyrokiem z dnia 24 maja 2015 r. Sądu Rejonowego w W. , o sygn. akt XIV K (...), ewentualnie zamieszczenie w jego komparycji i sentencji nieistniejącego wyroku z dnia 24 maja 2015 r. Sądu Rejonowego w W. , o sygn. akt XIV K (...);

3.obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 85a poprzez:

- wzięcie pod uwagę sumę 21 wymierzonych kar, z czego dwukrotnie zsumowanie kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 24 maja 2016 r. Sądu Rejonowego w W. , o sygn. akt XIV K (...),
- nieprawidłowe przyjęcie, iż zastosowanie przez Sąd I instancji zasady asperacji przy wymiarze kary polegało na skróceniu kar o połowę,
- pominięcie dyrektyw i funkcji wymiaru kary łącznej przy podwyższeniu jej do 11 lat pozbawienia wolności”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; zwolnienie skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego i zasądzenie na rzecz obrońcy substytucyjnego z urzędu od Skarbu Państwa kwoty wynagrodzenia za obronę wykonywaną przez obrońcę w postępowaniu kasacyjnym według norm przepisanych, albowiem wynagrodzenie to nie zostało opłacone w całości ani w części.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej uznanie za zasadną w części i uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w tym znaczeniu, że jej wniesienie musiało skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazaniem sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Przy czym sam sposób sformułowania kasacji, w tym zwłaszcza podstawy prawne przywołanych w niej zarzutów, wywołują istotne zastrzeżenia.

Jest jednak niewątpliwe, że do naruszenia przez sąd odwoławczy zakazu ne bis in idem mogłoby dojść jedynie w formule opisanej w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. tj. w ramach stanu rzeczy osądzonej lub stanu zawisłości sprawy. W realiach niniejszego postępowania nie mieliśmy przecież w odniesieniu do rozstrzygania przez sąd odwoławczy do czynienia ani z jedną ani z drugą z powyższych przeszkód procesowych.

Nie budzi też wątpliwości, że naruszenie przez organ odwoławczy art. 440 k.p.k. miałoby miejsce wyłącznie wtedy, gdyby na skutek niezastosowania wspomnianej regulacji organ ten utrzymał w mocy orzeczenie rażąco

niesprawiedliwie albo błędnie zastosował ów przepis np. zmieniając na niekorzyść skazanego orzeczenie, które uznał za rażąco niesprawiedliwie. Do obrazu tego przepisu nie mogło dojść natomiast w przypadku, gdy organ odwoławczy – tak jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie - na skutek „własnych” błędów, nie mających żadnego związku z przepisem art. 440 k.p.k., wydał wyrok, który rażąco godził w standard sprawiedliwości prawnomaterialnej i proceduralnej.

Zasada opierania zarzutów kasacyjnych na uchybieniach o charakterze pierwotnym, a nie wtórnym, nie pozwala natomiast na uznanie za trafne zarzucania sądowi odwoławczemu złamania zakazu reformationis in peius w sytuacji, gdy kwestionowane i niekorzystne dla skazanego rozstrzygnięcie tego sądu nie mogłoby zapaść nawet przy spełnieniu warunków orzekania na niekorzyść skazanego przez instancję ad quem. A z takim właśnie przypadkiem mieliśmy do czynienia w przedmiotowej sprawie. Niekorzystne dla D.B. rozstrzygnięcie było bowiem konsekwencją niedopuszczalnego, tak w świetle art. 85 § 1 i 2 k.k., jak i eksponowanego w kasacji art. 86 § 1 k.k., dwukrotnego objęcia węzłem kary łącznej tej samej kary jednostkowej. Należy przypomnieć, że przepis art. 85 § 1 k.k. wyraźnie stanowi, iż sąd orzeka karę łączną *jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu*. Zgodnie natomiast z paragrafem drugim tego artykułu *podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1*. Z treści przywołanych regulacji wynika nader jasno, że ta sama kara jednostkowa nie może być dwukrotnie przyjmowana jako podstawa wymiaru kary łącznej orzekanej w danym postępowaniu. Trafność tego rozumowania potwierdza brzmienie art. 86 § 1 k.k., który stanowi, że *sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy*, nie pozostawia wątpliwości, iż na sumę wyznaczającą wysokość kary łącznej jedna kara może składać się tylko raz.

Specyfika analizowanej sprawy polega jednak na tym, że naruszenie przez sąd odwoławczy opisanych wyżej podstaw i zasad orzekania kary łącznej nie miało charakteru samoistnego, ale charakter wtórny. Było bowiem konsekwencją wadliwego uznania, że kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczone

wobec skazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2016 r., w sprawie sygn. akt XIV K (...), za ciąg przestępstw kwalifikowany „z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.”, nie została objęta zaskarżonym wyrokiem łącznym.

Rozwijając ten wątek należy wskazać, że sąd pierwszej instancji opisał ww. wyrok jednostkowy w punkcie 15. części wstępnej wyroku łącznego, a następnie w punkcie I. części dyspozytywnej tego wyroku połączył „kary pozbawienia wolności wymierzone skazanemu wyrokami opisanymi w punkcie od 1 do 20 części wstępnej wyroku łącznego”. Pomimo takiej treści zaskarżonego orzeczenia sąd odwoławczy uznał, że sąd pierwszej instancji pominął karę wymierzoną wyrokiem Sądu Rejonowego w W. , sygn. akt XIV K (...) i zmienił zaskarżony wyrok łączny, w wyniku czego po raz wtóry zamieścił w jego komparycji wskazany wyżej wyrok Sądu Rejonowego w W. (tym razem pod numerem 21), a następnie połączył kary opisane w punktach od 1 do 21 komparycji wyroku łącznego i na ich podstawie orzekł karę łączną 11 lat pozbawienia wolności. Na marginesie tych uwag należy nadmienić, że jako datę wydania wyroku jednostkowego dodanego przez sąd odwoławczy do komparycji wyroku łącznego, organ ad quem wskazał 24 maja 2017 r. Zbieżność pozostałych elementów charakteryzujących przedmiotowy wyrok jednostkowy oraz treść karty karnej skazanego nie pozostawiają jednak wątpliwości, że dokonując opisanej wyżej reformacji wyroku sądu pierwszej instancji sąd odwoławczy miał na myśli wyrok opisany w punkcie 15 części wstępnej kontrolowanego wyroku łącznego, a błędna jego data była wynikiem oczywistej omyłki pisarskiej.

W realiach przedmiotowej sprawy nie sposób kategorycznie stwierdzić, co konkretnie spowodowało, że sąd odwoławczy uznał, iż kara pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt XIV K (...), nie została objęta węzłem kary łącznej orzeczonej zaskarżonym wyrokiem łącznym. Można się jedynie domyślać, że wpłynęły na to pobieżna analiza treści postanowienia z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt VIII K (...), o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w wyroku łącznym (k. 533) oraz pisma Aresztu Śledczego w W. z dnia 14 sierpnia 2018 r., z którego wynikało, że węzłem kary łącznej, orzeczonej zaskarżonym wyrokiem łącznym, nie została objęta kara orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w W. w sprawie sygn. akt VIII K (...) (k.

639), a także stanowisko prokuratora zajęte na rozprawie odwoławczej, który domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku łącznego w związku z nieobjęciem węzłem kary łącznej jednej z kar.

Jest jednak niewątpliwe, że sąd odwoławczy uniknąłby opisanego wyżej błędu gdyby uważnie, w sposób odpowiadający standardom prawidłowej kontroli odwoławczej, przeczytał zarówno zaskarżony wyrok łączny, jak i wydawane później postanowienia o jego sprostowaniu oraz zweryfikował treść kontrolowanego orzeczenia w oparciu o wpisy zawarte w karcie karnej skazanego i odpisy prawomocnych wyroków zamieszczonych w aktach sprawy. Tego jednak sąd odwoławczy nie uczynił, a to pozwala na postawienie tezy, że przyczyną błędnego rozstrzygnięcia była rażąco wadliwa, niespełniająca standardów wynikających z art. 433 k.p.k., kontrola odwoławcza, w wyniku której Sąd Okręgowy wydał orzeczenie rażąco sprzeczne z warunkami i zasadami orzekania kary łącznej, wyznaczanymi przede wszystkim przez treść przepisów art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Odnosząc powyższe uwagi do treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia wskazać należy, że choć skarżący wyraźnie zarzutu opartego na obrazie przez sąd odwoławczy art. 433 k.p.k. nie podniósł, to zarówno sposób sformułowania zarzutów, jak i wspierająca je argumentacja zawarta w uzasadnieniu kasacji nie pozostawiają wątpliwości, że za jedno z podstawowych uchybień popełnionych przez sąd odwoławczy skarżący uważał zmianę wyroku łącznego poprzez objęcie węzłem kary łącznej, kary jednostkowej, która uprzednio już weszła w skład kary łącznej orzeczonej przez sąd pierwszej instancji. Ta okoliczność, w świetle treści art. 118 § 1 i 2 k.p.k., pozwoliła mimo opisanych wyżej mankamentów kasacji, uznać ją za zasadną.

Z uwagi na fakt, że w przedmiotowej sprawie nie było jakichkolwiek podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku łącznego poprzez objęcie węzłem kary łącznej kary jednostkowej orzeczonej przez Sąd Rejonowy w W. w sprawie XIV K (...), z tego powodu, że kara ta była już karą łączną objęta, Sąd Najwyższy, korzystając z przysługującej mu kompetencji (art. 436 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.) pozostawił poza zakresem swoich rozważań te z zarzutów kasacji, które oparto na tezie, że przy apelacji wywiedzionej wyłącznie na korzyść skazanego zakaz reformationis in peius uniemożliwia zmianę przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku łącznego

poprzez objęcie węzłem kary łącznej kary jednostkowej, która nie została uwzględniona przez sąd pierwszej instancji i w rezultacie podwyższenie wymiaru kary łącznej. W tej sytuacji ich rozważanie byłoby bowiem bezprzedmiotowe.

Konsekwencją uznania, iż autor kasacji wykazał, że zaskarżone orzeczenie sądu odwoławczego dotknięte jest wadą w postaci rażącego naruszenia przepisów prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.), Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W postępowaniu ponownym, organ ad quem raz jeszcze przeprowadzi kontrolę odwoławczą zaskarżonego orzeczenia, tym razem respektując w pełni standardy kontroli wyznaczone w art. 433 k.p.k. Po jej przeprowadzeniu wyda orzeczenie, które - w razie zaktualizowania się takiej konieczności - uzasadni, respektując wskazania odnoszących się do tej sfery przepisów kodeksu postępowania karnego.

Sąd Najwyższy, zgodnie z treścią § 2 pkt 1, § 3, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 2 pkt 6 i ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18), zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego adw. P. K. (Kancelaria Adwokacka w W.) kwotę 1180,80 (tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) zł, w tym 23% podatku VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji oraz obronę przed Sądem Najwyższym.

as